

Arrest

nr. 313 692 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 24 augustus 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonzus. Op 16 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.08.2023 werd ingediend door:

Naam: A. (...) - Voornamen: J. (...) R. (...) - Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1966 - Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kwam op 22.05.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Pararibo, met oog op een kort familiebezoek in Nederland. Garant/gastheer voor dit visum was ene J.M. J uit Heerhugowaard. Betrokkene keerde echter niet, zoals in de visumaanvraag was aangegeven, terug naar Suriname, maar vroeg op 24.08.2023 te Geel gezinshereniging aan met haar schoonzus R. (...) C. (...) R. (...), (RR. (0) (...)) Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-internationaal reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Amsterdam op 22.05.2023

-bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister op naam van betrokkene dd. 19.07.2023

-'verklaring omtrent: afschrijving' dd. 28.06.2023 op naam van A. (...) K. (...) M. (...) A. (...) waaruit blijkt dat zij op 20.06.2019 ambtshalve werd afgeschreven te Parimarbo

-bewijs van burgerlijke staat dd. 18.04.2023 op naam van betrokkene

- attest dd. 31.10.2023 waaruit blijkt dat referentiepersoon en haar echtgenoot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het Sociaal Huis te Geel; er werd evenwel geen attest voorgelegd op naam van betrokkene

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon en diens echtgenoot/ broer van betrokkene:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.01.2023, 08.02.2023, 27.03.2023, 27.04.2023, 15.05.2022, 28.06.2022, 24.07.2022, 12.08.2022, 28.09.2022, 24.10.2022, 29.11.2022, 23.12.2022. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Betrokkene verklaarde bij haar visumaanvraag ten aanzien van de Surinaamse autoriteiten immers in haar land van herkomst zelf economisch actief te zijn, met name als werkneemster bij het bedrijf (...) en zodoende in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om op vakantie te gaan bij familie in Nederland. Betrokkene kan bezwaarlijk in mei 2023 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om na haar aankomst in Schengen te beweren onvermogen te zijn in Suriname. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.

-verklaringen van de Surinaamse inspecteur van Directe Belastingen waarin is opgenomen dat betrokkene geen 'zuiver inkomen' heeft genoten in 2021 en in 2022. Dat wil echter helemaal niet zeggen dat betrokkene in Suriname geen enkele vorm van inkomen genoot. Dit is een attest dat uitgaat van de dienst 'Directe belastingen', hieruit kan niet afgeleid worden dat er geen inkomsten zijn die niet aan de Directe belastingen zijn onderworpen. Naast de term 'zuiver inkomen' komt in de Surinaamse (belastings)wetgeving immers ook de term 'onzuiver' inkomen voor (zie daartoe artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting). Dit artikel stelt dat: "De in Suriname wonende natuurlijke personen zijn belastingplichtig op hun zuiver inkomen. Het zuiver inkomen is het genoten onzuiver inkomen, verminderd met de 'verrekenbare verliezen' en de 'aftrekposten genoemd in artikel 18'. Deze aftrekposten volgens artikel 18 zijn bijvoorbeeld "de door de belastingplichtige betaalde lijfrenten, pensioenen en andere periodieke uitkeringen, de door de belastingpremier betaalde premies voor lijfrenten, kapitaalverzekeringen (...) die tot doel hebben te voorzien in een redelijke verzorging van de belastingplichtige, zijn echtgenoot (...) bij ouderdom, overlijden of invaliditeit, tot een maximum van 10% van het onzuiver inkomen, door belastingplichtige betaalde

noodzakelijke studiekosten tot opleiding voor een beroep van zijn eigen, aangehuwde of pleegkinderen (...), door belastingplichtige betaalde rente terzake van een schuld van hypotheek (...), door belastingplichtige betaalde uitgaven voor buitenschilderwerk aan een voor eigen bewoning of voor eigen huishoudelijke doeleinden in gebruik zijnde of daartoe bestemde eigen woning (...)" Niet over een zuiver inkomen beschikken, wil dus helemaal niet zeggen dat men onvermogen is.

-Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 26.10.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid.

- overzicht van de uitgaven van betrokkene in Suriname: facturen voor telefonie, energie (factuur van december 2023, nadat zij Suriname al lang had verlaten) en water (factuur van januari 2024, nadat zij Suriname al lang had verlaten) en huurovereenkomst op naam van betrokkene. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene onvermogen en afhankelijk was van de referentiepersoon om haar rekeningen in Suriname te kunnen betalen aangezien zij wel degelijk over eigen bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst en zelfstandig in haar levensonderhoud voorzag in het land van herkomst of origine voorafgaand aan haar komst naar België.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 2013 onafgebroken staat ingeschreven in België. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds begin 2013 in België verblijft. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. De referentiepersoon heeft zich wel degelijk weten te vestigen in België, heeft volop gebruik kunnen maken van het recht op vrij verkeer om zich te vestigen in een ander EU-land. Niets wijst erop dat de weigering van betrokkene verblijf dit vrij verkeer van de referentiepersoon in het gevaar zou brengen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor haar vertrek.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.08.2023 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot

gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht tegen de weigeringsbeslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en van "het Unierecht". Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokkene kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster wenst vooreerst te antwoorden op het argument vanwege verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een dreigende schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon daar zij reeds sinds 2013 in België verblijft. Door de bewoordingen 'in eerste instantie' lijkt verwerende partij te denken dat deze argumentatie de bestreden beslissing op afdoende wijze draagt, quod non. De aanvraag werd dus vooral

geweigerd omdat verwerende partij van mening is dat het recht op vrij personenverkeer in hoofde van de referentiepersoon niet wordt geschonden.

Hiermee voegt verwerende partij evenwel een bijkomende voorwaarde toe aan de wet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid Vreemdelingenwet – zijnde dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin” - zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN ten laste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger.

Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien betrokkene ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Door te eisen dat verzoekster EN ten laste moeten zijn EN deel moet hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger, waardoor deze eventueel geen nuttig effect zou ontlenen aan het recht op vrij verkeer, schendt verwerende partij het materieel motiveringsprincipe, alsook het Unierecht.

6.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden.

Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer

— zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkte Uw Raad dan reeds ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime

zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt

6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen, dan wel met de mate waarin men deel uitmaakte van hetzelfde gezin. In casu heeft verwerende partij daar onvoldoende tot geen rekening mee gehouden.

Deze zienswijze werd recent nog bevestigd door Uw Raad (RvV 12 september 2023, nr. 294.090, eigen onderlijning):

“De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn en zij mogen die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van

advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook een afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. [...]

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereis (dit is "begeleiden"), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is "vervoegen"). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijk bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33)."

De situatie van afhankelijkheid kan dus ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

- Arrest RvV nr. 250 751 van 10 maart 2021, in de zaak RvV X / II

7.

Daaropvolgend wenst verzoekster tot slot nog te wijzen op recente rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat lidstaten niet mogen eisen dat de band tussen de verzoekster en de referentiepersoon zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen, als het ander familielid hem niet zou kunnen begeleiden of vervoegen in het gastland (HvJ 15 september 2022, nr. C-22/21 + Conclusie van advocaat-generaal G. Pitruzzella van 10 maart 2022).

8.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het vervullen van de voorwaarden in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet (ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin), benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' of het 'deel uitmaken van het gezin' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds dergelijke relatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

9.

Verzoekster heeft afdoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging en haar inschrijving in België, ten laste was van de referentiepersoon omdat zij onvoldoende kon voorzien in haar eigen basisbehoeften in het land van herkomst.

Alle voorgelegde stukken worden amper tot niet besproken door verwerende partij! Er wordt enkel op standaard wijze gemotiveerd dat "niet aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van de financiële ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien".

Een afdoende motivering en bespreking van de stukken ontbreekt volledig!

Uit de geciteerde bewoording blijkt evenwel dat de financiële steun an sich wordt aanvaard.

Verzoekster legde 12 bewijzen van geldverzekeringen voor in een periode van ongeveer 1 jaar voorafgaand aan haar eerste aanvraag gezinshereniging.

(STUK 2)

Buiten het hierboven geciteerde wordt hier verder niets over gemotiveerd door verwerende partij!

Feit is dat er 12 bewijzen van geldverzekeringen voorliggen: in een periode van ongeveer een jaar voor de komst naar België werd verzoekster om quasi maandelijks financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer (bedragen schommelen tussen 230,00 – 250,00 EUR). Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in zijn levensonderhoud te voorzien. (STUK 2)

10.

Verzoekster heeft daarnaast ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in het land van herkomst onvoldoende inkomsten en middelen had. Zo legt hij volgende stukken voor:

- 12 bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster. (STUK 2)*

Deze geldstortingen schommelen tussen 230,00 EUR en 250,00 EUR. Deze werden tevens consistent overgemaakt aan verzoekster in de periode voor haar aanvraag gezinshereniging.

- Attest 'MI-GLIS - KvB' dd. 26.10.2023 met vertaling en apostille (STUK 3)*

Hierin wordt geattesteerd dat verzoekster geen onroerende goederen heeft.

- Attest 'Inspektie der direkte belastingen dd. 02.10.2023 (STUK 4)*

Hierin wordt geattesteerd dat verzoekster geen zuiver inkomen heeft genoten in het jaar 2021 - 2022.

- Attest 'Verklaring geen financiële steun' dd. 16.11.2023 (STUK 6)*

Hierin wordt geattesteerd dat verzoekster tot heden géén financiële steun heeft ontvangen van het Sociaal Gemeente te Geel.

- Verklaring inzake afschrijving dd. 28.06.2023 op naam van A. (...) K. (...) M. (...) A. (...) waaruit blijkt dat zij op 20.06.2019 ambshalve werd afgeschreven te Paramaribo. (STUK 7)*

- Een overzicht van de uitgaven van verzoekster in Suriname: facturen telefonie, water, energie, huurovereenkomst etc. (STUK 8)*

De meeste stukken worden niet besproken door verwerende partij en beperkt zij zich tot een standaard motivering die geenszins kan doorgaan als afdoende motivering!

Het feit dat verzoekster beperkte inkomsten zou hebben gedeclareerd bij de visumaanvraag wil niet automatisch zeggen dat ze niet aanegewezen was op de steun vanwege de referentiepersoon.

Uw Raad oordeelde dan zeer terecht ook als volgt (RvV, arrest. 117191 d.d. 20.01.2014)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 26 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing als weigeringsmotief enkel vermeldt dat het attest van onvermogen uit het land van herkomst ontbreekt, terwijl zij wel een tabel heeft overgemaakt met haar inkomsten en uitgaven waaruit blijkt dat er in het land van herkomst een maandelijks tekort is van 508.06 Turkse lire en dat ook haar zoon een verklaring heeft opgesteld, terwijl op deze elementen niet wordt geantwoord en de inhoud ervan niet wordt weerlegd. Aldus voert de verzoekster in wezen aan dat de motieven die haar in de bestreden beslissing werden meegedeeld deze beslissing niet in feite en in rechte kunnen verantwoorden.

Aangezien de verweerder nagelaten heeft om het administratief dossier over te maken, worden de door de verzoekster vermelde feiten bewezen geacht. De Raad neemt dan ook aan dat de verzoekster aan de verweerder een inkomsten- en uitgaventabel heeft overgemaakt waaruit een maandelijks tekort van 508.06 Turkse lire blijkt en dat ook de zoon van de verzoekster een verklaring heeft opgesteld omtrent het onvermogen van de verzoekster in het land van herkomst.

De motivering van de bestreden beslissing, waarbij enkel gesteld wordt dat het attest van onvermogen in het land van herkomst ontbreekt, laat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekster voorgelegde inkomsten- en uitgaventabel en de verklaring van haar zoon, niet kwalificeren als een bewijs van onvermogen. Uit de door de verzoekster vermelde feiten blijkt nochtans dat zij haar onvermogen in het land van herkomst met deze stukken heeft willen staven. Gelet op het ontbreken van het administratief dossier waardoor de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld om te onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen en gelet op het feit dat het bewezen moet worden geacht dat de verzoekster stukken heeft bijgebracht die haar onvermogen in het land van herkomst betreffen, is de Raad van oordeel dat de verweerder in casu zijn besluit dat de verzoekster binnen de gestelde termijn niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, niet op deugdelijke wijze heeft gemotiveerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In bovenvermelde zaak werd de behoefte door Uw Raad aangenomen ondanks het feit de vreemdelingen gepensioneerde leraars waren in het land van herkomst. Uw Raad oordeelde dat de ascendenten in die zaak ondanks hun inkomen behoefte waren.

Ook in casu is dit het geval.

11.

Het is duidelijk dat verzoekster in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat zij op alle vlakken onvermogen was, reden waarom zij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de jaren voorafgaand aan de komst naar België en dus 'in het verleden': op alle vlakken bewijst zij haar onvermogenheid (geen inkomsten, geen goederen, geen eigendommen, geen belastingen, ...).

Het kan niet dat verwerende partij ál deze attesten stuk voor stuk afwijst, zonder deze zelfs te bespreken!

Welke bewijzen dient verzoekster dan wél voor te leggen? Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen (hetgeen niet wordt betwist), waarbij zij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoekster kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907, eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoekster sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoeksters afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoekster geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoekster naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12,

volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoekster ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EGVerdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeksters inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken (maandelijkse basis) geld overgemaakt aan verzoekster, dewelke zij nodig had om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften gelet op haar aangetoonde onvermogenheid in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

12.

Bovendien herhaalt verzoekster wat het 'ten laste' zijn betreft, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (eigen onderlijning):

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoekster een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldverzendingen en onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogend is in het land van herkomst.

13.

Tot slot toonde verzoekster ook aan dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om haar ten laste te nemen, aan de hand van de volgende stukken:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon (STUK 5)

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon/broer van verzoekster (STUK 5)
- Attest OCMW dd. 15.06.2023 met betrekking tot 'geen financiële steun' (STUK 6)

Dit aspect wordt niet betwist.

14.

Verwerende partij heeft aldus het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de privé en familiale situatie van verzoekster en erkent de samenwoning met de referentiepersoon alhier. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissingen wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hem uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekster toonde op afdoende wijze aan dat zij intussen reeds jaren een gezinscel vormt met de referentiepersoon, en dat zij hier geïntegreerd is.

De handhaving van de bestreden beslissingen zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon en anderzijds haar privé belangen alhier zou moeten achterlaten en terugkeren naar een situatie waar zij niets of niemand meer heeft, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev.dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert slechts op algemene wijze de schending aan van “het unierecht”, doch laat na te preciseren welke rechtsregel zij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Daarnaast voert verzoekster nog de schending aan van de artikelen 7 en 51 van het Handvest en van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, zonder op enige manier uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen worden geschonden. In die mate zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Wat vooreerst de weigeringscomponent betreft, motiveert verweerder dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder stelt dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Verweerder motiveert dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster onvermogen was en afhankelijk was van de referentiepersoon om haar rekeningen in Suriname te kunnen betalen aangezien zij zelf over een eigen inkomen beschikte en zelfstandig in haar eigen levensonderhoud voorzag in het land van herkomst. Wat vervolgens de bevelscomponent betreft, motiveert verweerder dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Verzoekster is het Schengengrondgebied via Nederland binnengekomen met een visum type C. Verzoekster betwist niet dat dit visum inmiddels is verstreken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De vereiste van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”* zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Met *“zijn gezin”* wordt dan ook bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Verzoekster kan worden gevolgd waar ze betoogt dat uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2 onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de

Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*) dient de betrokkene “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” of “*het behoren tot het huishouden*”. Een situatie van afhankelijkheid kan tevens ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendente van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest *Jia*: “*20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)”. Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes*, waarnaar verzoekster ook uitdrukkelijk verwijst in haar verzoekschrift, blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Het motief van de bestreden beslissing dat verzoekster dient aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst, *in casu* Suriname, ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin aldaar, wordt niet betwist.*

Verzoekster volhardt dat zij afdoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de gezinsherenigingsaanvraag ten laste was van de referentiepersoon omdat zij onvoldoende kon voorzien in haar eigen basisbehoeften in haar land van herkomst. Ze meent dat de voorgelegde stukken niet worden besproken door verweerder, die zich tot een standaard motivering beperkt. Verzoekster verwijst naar de stukken die zij reeds bij haar gezinsherenigingsaanvraag heeft voorgelegd, zoals de twaalf geldverzendingen waaruit blijkt dat zij *quasi* maandelijks financieel werd ondersteund door de referentiepersoon waarbij het telkens gaat om een aanzienlijk bedrag per keer, namelijk tussen de 230 en 250 euro. Dit kan volgens verzoekster worden gezien als een vorm van inkomen dat zij kreeg om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster verwijst tevens opnieuw naar de stukken die werden voorgelegd om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen was, zoals het attest van de ‘inspektie der direkte belastingen’; het attest van ‘MI-GLIS-KvB’ en een attest ‘verklaring geen financiële steun’. Wat dit attest betreft, stelt verzoekster dat hierin wordt geattesteerd dat zij tot op heden geen financiële steun heeft ontvangen van het “*Sociaal Gemeente te Geel*”. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat dit attest, zoals ook in de bestreden beslissing correct wordt weergegeven, niets zegt over de financiële steun die verzoekster al dan niet zelf zou hebben ontvangen van het Sociaal Huis te Geel. Dit attest van 31 oktober 2023 heeft enkel betrekking op de referentiepersoon en diens echtgenoot, verzoeksters broer. Zoals verweerder terecht motiveert, wordt er geen attest voorgelegd op naam van verzoekster zelf.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder weldegelijk de voorgelegde stukken uitgebreid heeft beoordeeld en verzoekster dan ook niet kan worden gevolgd waar zij het tegendeel beweert. In de bestreden beslissing wordt aangaande de voorgelegde stukken gemotiveerd als volgt:

“-internationaal reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Amsterdam op 22.05.2023
-bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister op naam van betrokkene dd. 19.07.2023

-‘verklaring omtrent: afschrijving’ dd. 28.06.2023 op naam van A. (...) K. (...) M. (...) A. (...) waaruit blijkt dat zij op 20.06.2019 ambtshalve werd afgeschreven te Parimarbo

-bewijs van burgerlijke staat dd. 18.04.2023 op naam van betrokkene

-attest dd. 31.10.2023 waaruit blijkt dat referentiepersoon en haar echtgenoot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het Sociaal Huis te Geel; er werd evenwel geen attest voorgelegd op naam van betrokkene

-documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon en diens echtgenoot/ broer van betrokkene:

-bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.01.2023, 08.02.2023, 27.03.2023, 27.04.2023, 15.05.2022, 28.06.2022, 24.07.2022, 12.08.2022, 28.09.2022, 24.10.2022, 29.11.2022, 23.12.2022. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Betrokkene verklaarde bij haar visumaanvraag ten aanzien van de Surinaamse autoriteiten immers in haar land van herkomst zelf economisch actief te zijn, met name als werknemster bij het bedrijf (...) en zodoende in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om op vakantie te gaan bij familie in Nederland. Betrokkene kan bezwaarlijk in mei 2023 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om na haar aankomst in Schengen te beweren onvermogen te zijn in Suriname. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.

-verklaringen van de Surinaamse inspecteur van Directe Belastingen waarin is opgenomen dat betrokkene geen ‘zuiver inkomen’ heeft genoten in 2021 en in 2022. Dat wil echter helemaal niet zeggen dat betrokkene in Suriname geen enkele vorm van inkomen genoot. Dit is een attest dat uitgaat van de dienst ‘Direkte belastingen’, hieruit kan niet afgeleid worden dat er geen inkomsten zijn die niet aan de Direkte belastingen zijn onderworpen. Naast de term ‘zuiver inkomen’ komt in de Surinaamse (belastings)wetgeving immers ook de term ‘onzuiver’ inkomen voor (zie daartoe artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting). Dit artikel stelt dat: “De in Suriname wonende natuurlijke personen zijn belastingplichtig op hun zuiver inkomen. Het zuiver inkomen is het genoten onzuiver inkomen, verminderd met de ‘verrekenbare verliezen’ en de ‘aftrekposten genoemd in artikel 18’. Deze aftrekposten volgens artikel 18 zijn bijvoorbeeld “de door de belastingplichtige betaalde lijfrenten, pensioenen en andere periodieke uitkeringen, de door de belastingpremier betaalde premies voor lijfrenten, kapitaalverzekeringen (...) die tot doel hebben te voorzien in een redelijke verzorging van de belastingplichtige, zijn echtgenoot (...) bij ouderdom, overlijden of invaliditeit, tot een maximum van 10% van het onzuiver inkomen, door belastingplichtige betaalde noodzakelijke studiekosten tot opleiding voor een beroep van zijn eigen, aangehuwde of pleegkinderen (...), door belastingplichtige betaalde rente terzake van een schuld van hypotheek (...), door belastingplichtige betaalde uitgaven voor buitenschilderwerk aan een voor eigen bewoning of voor eigen huishoudelijke doeleinden in gebruik zijnde of daartoe bestemde eigen woning (...)” Niet over een zuiver inkomen beschikken, wil dus helemaal niet zeggen dat men onvermogen is.

-Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 26.10.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid.

- overzicht van de uitgaven van betrokkene in Suriname: facturen voor telefonie, energie (factuur van december 2023, nadat zij Suriname al lang had verlaten) en water (factuur van januari 2024, nadat zij Suriname al lang had verlaten) en huurovereenkomst op naam van betrokkene. De levensstandaard ligt weliswaar een pak lager in Suriname, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene onvermogen en afhankelijk was van de referentiepersoon om haar rekeningen in Suriname te kunnen betalen aangezien zij wel degelijk over eigen bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst en zelfstandig in haar levensonderhoud voorzag in het land van herkomst of origine voorafgaand aan haar komst naar België.”

Verweerder heeft aldus uitdrukkelijk voor elk van de voorgelegde stukken gemotiveerd waarom deze niet aantonen dat verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of er deel uitmaakte van diens gezin. Deze motieven worden op zich niet tegengesproken door verzoekster. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat, voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten. Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek. Immers wijst verweerder op het gegeven dat uit verzoeksters visumaanvraag voor een Nederlands visum type C van mei 2023 blijkt dat zij economisch actief is als werknemster bij het bedrijf D. U. en zodoende over de nodige bestaansmiddelen beschikt om op

vakantie te gaan bij familie in Nederland. Verweerder concludeert dan ook dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster op de ontvangen geldbedragen was aangewezen om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud. Verweerder besluit dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster onvermogen en afhankelijk was van de referentiepersoon om haar rekeningen in Suriname te kunnen betalen aangezien zij weldegelijk over eigen bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst en zelfstandig in haar levensonderhoud voorzorg voorafgaand aan haar komst naar België.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekster in mei 2023 een visum type C heeft aangevraagd voor een familiebezoek in Nederland, waarbij ze als beroep “*arbeider*” en als naam van de werkgever “*D. (...) U. (...) NV*” heeft opgegeven. Aldus kan redelijkerwijs worden gesteld dat verzoekster een eigen inkomen uit arbeid vergaarde in Suriname in mei 2023. Dit wordt nergens betwist.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in het kader van een aanvraag gezinshereniging met toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat het bewijs van een eigen inkomen van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Immers diende verzoekster een gezinsherenigingsaanvraag in als persoon ten laste van de Unieburger. Het is niet onredelijk noch onzorgvuldig te oordelen dat verzoekster, die een eigen inkomen uit arbeid genereerde in Suriname, niet in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, waardoor zij geen aanspraak kan maken op een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent echter dat het feit dat zij beperkte inkomsten zou hebben gedeclareerd bij de visumaanvraag, niet automatisch betekent dat zij niet aangewezen zou zijn op de steun van de referentiepersoon. In eerste instantie merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier nergens een overzicht bevindt aangaande de al dan niet beperkte inkomsten die verzoekster in Suriname uit haar tewerkstelling verwierf. Er blijkt dan ook niet dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing over verdere informatie aangaande het eigen inkomen van verzoekster beschikte. Verzoekster legde bij haar aanvraag gezinshereniging wel een overzicht van haar uitgaven in Suriname neer. Het betreft facturen voor nutsvoorzieningen zoals water en energie; telefonie en een huurovereenkomst. Verweerder motiveert dat deze facturen dateren van de periode december 2023 – januari 2024, toen verzoekster Suriname al lang had verlaten. De Raad acht het niet onredelijk noch onzorgvuldig te oordelen dat facturen die dateren van na het moment waarop de aanvrager zijn land van herkomst reeds heeft verlaten, niet kunnen aantonen dat de aanvrager nog in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster brengt ook niets in tegen deze motivering, waardoor deze overeind blijft.

Het weze herhaald dat verzoekster, die een gezinsherenigingsaanvraag indient met toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moet aantonen dat aan alle vereisten van artikel 47/1, 2° *juncto* 47/3 van de Vreemdelingenwet zijn voldaan opdat zij aanspraak kan maken op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Daar verzoekster beweert ten laste te zijn van de referentiepersoon, komt het haar dan ook toe dit te bewijzen. Dit wil zeggen dat verzoekster stukken moet aanleveren die het bestaan van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien, bewijzen. Verweerder besluit dat dit niet uit het geheel van de voorgelegde stukken kan worden afgeleid. Het verweer van verzoekster doet hier geen afbreuk aan. Waar verzoekster verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 250 751 en 117 191, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Er blijkt niet dat de feitelijkeheden in de voormelde arresten dezelfde zijn als in verzoeksters situatie, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze deze arresten relevant zouden zijn *in casu*. In ieder geval hebben de arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde. Hetzelfde geldt voor de andere arresten van de Raad waarnaar verzoekster verwijst.

Waar verzoekster blijft volhouden dat zij met officiële attesten van officiële (lokale) autoriteiten heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in haar land van herkomst, geeft ze in wezen hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Hoewel verzoekster niet kan worden gevolgd waar ze voorhoudt dat verweerder zich *in casu* zou hebben beperkt tot enkel een standaard motivering, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekster bekritiseert verder nog dat verweerder niet betwist dat de referentiepersoon zich in de mogelijkheid bevindt om haar ten laste te nemen. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoekster bij deze kritiek kan laten gelden, nu het determinerend motief van de bestreden beslissing niet wordt weerlegd.

Een schending van het motiverings- of zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Vervolgens voert verzoekster aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM worden geschonden waar verweerder ook een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Volgens verzoekster heeft verweerder bij het nemen van de verwijderingsmaatregel geen voldoende belangenafweging gemaakt omtrent haar gezins- en privéleven in België.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met de referentiepersoon, haar Nederlandse schoonzus. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

Aldus blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aanvaardt. Verweerder verwijst naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), waarin wordt geoordeeld dat het gezinsleven tussen meerderjarige verwanten, zoals *in casu*, slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt wanneer er, naast de afstammingsband, ook een vorm van bijkomende afhankelijkheid aanwezig is. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster, een gezonde en volwassen persoon, geen leven zou kunnen opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en/of haar broer. Verzoekster brengt geen enkel concreet verweer aan dat deze motivering kan ontkrachten. Ze zet niet uiteen op welke wijze er, in weerwil van hetgeen in de

bestreden beslissing wordt gemotiveerd, alsnog een bijkomende afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van de referentiepersoon.

Waar verzoekster stelt dat ze intussen geïntegreerd is in België, beroept ze zich op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Ze voert slechts op zeer algemene wijze aan dat ze geïntegreerd is, doch verschaft nergens meer duidelijkheid omtrent het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd. Ze legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van haar sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er bewust van was dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:
N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN